

OBSAH

Redakcia

Madona pre ťažké časy.

Str.1

Formačný projekt

Synovia v Synovi na Boží obraz. Dôvera v Boha.

Str.2

Poznať jeden druhého

Artemide Zatti.

Str.6

Odovzdaj, dôveruj a usmievaj sa

List hlavného predstaveného: *Prilnutie k Eucharistii a Márii Pomocnici*.

Str.8

400. výročie smrti svätého Františka Saleského

Meditácie k Ružencu: Radostné tajomstvá.

Str.9

Z milosti prijaté

“Dost, dost. Vráťte sa domov!” - Svedectvo dona Andrewa Wonga, SDB.

Str.10

Rodinné správy

- Indonézia: Prísl'uby deviatich členov ADMY.

- Sicília, Calatabiano: Prevé Útočisko.

- Filipíny: 40. Národné stretnutie ADMY.

Str.12

Str.13

REDAKCIA

MADONA PRE ŤAŽKÉ ČASY

Milí členovia Admy,

pripomeňme si okamih, v ktorom don Bosco povedal donovi Caglierovi tento slávny výrok:

“Panna Mária chce, aby sme si ju uctievali pod titulom Pomocnica Kresťanov: časy sú také smutné, že potrebujeme Najsvätejšiu Pannu, aby nám pomohla zachovať a brániť kresťanskú vieru.” (MB VII, 334).

Všetci prežívame dramatickú situáciu, aká v povojnovom čase nemá obdobu: pandémie, vojny, chudoba, nespravodlivosť. Veriaci, samotný život Cirkvi a služba jej pastierov, to všetko sa ocitlo v náročnej skúške, v ktorej hľadáme nové sociálne a politické reformy, usilujúc sa o zabezpečenie integrálnej výchovy mladých ľudí a podporu ľudových vrstiev.

Ak je úcta k Márii Pomocnici špecifickým mariánskym rozmerom pre ťažké časy, ak Dona Bosca a jeho rodinu Duch Svätý povolal byť mimoriadnym a účinným nástrojom šírenia jej úcty v Cirkvi, dnes sme pozvaní, aby sme si obnovili našu oddanosť Márii tvárou v tvár súčasným ťažkostiam Cirkvi a spoločnosti.

Takto sa nám ponúka možnosť lepšie pochopiť duchovnú cestu, ktorú prešiel náš Zakladateľ, keď neustále rástol v láske k Panne Márii.

Don Bosco neprišiel k tejto oddanosti náhodou, ani

skrze nejaké osobitné zjavenie: bola to skôr cesta dozrievania celého jeho duchovného a apoštolského smerovania, ktorá sa vyjasňovala a rozvíjala v rámci historických okolností, v ktorých žil, a ktoré čítal vo svetle hlbokého osobného dialógu s Duchom Svätým. Bol to On, ktorý dôverne viedol dona Bosca jeho životom.

Pomocnica kresťanov sa javí ako vrchol toho, čo don Bosco cítil voči Márii: obhajkyňa, záchrankyňa, matka mladých, ochrankyňa kresťanského ľudu, víťazka nad diablom, ničiteľka bludov, pomoc Cirkvi v ťažkostiach, štít pápeža a pastierov Cirkvi ohrozených silami zla.

Takáto oddanosť Matke Božej je praktickým vyjadrením tejto svätosti konania, ktorá

„...Mária: právnička, pomocníčka, matka mladých, ochrankyňa kresťanského ľudu...“

charakterizovala spiritualitu dona Bosca. Stačilo by si spomenúť na jeho dialóg s maliarom Lorenzónem, ktorého požiadal, aby nakreslil Madonu v centre všetkej gigantickej cirkevnej dynamiky (MB VIII, 4) alebo sa stačí pozrieť na výsledný obraz, ktorý máme v Bazilike v Turíne, aby sme objavili s akou prirodzenosťou sa saleziánsky duch spája s apoštolátom pre Cirkev a to všetko sa spája s oddanosťou Márii Pomocnici kresťanov.

Dnes sa cítime povolaní spolu so všetkými skupinami saleziánskej rodiny, *aby sme Pannu Máriu milovali* a umožnili ju spoznať najmä novými generáciami mladých ľudí, ktorí sú hladnejší a smädnejší po Božej láske viac ako kedykoľvek predtým.

Renato Valera,
prezident materskej ADMY Valdocco

Alejandro Guevara,
duchovný animátor ADMY Valdocco

FORMAČNÝ PROJEKT

SYNOVIA V SYNOVI NA BOŽÍ OBRAZ. DÔVERA V BOHA

Odovzdávame sa Duchu Svätému, sprevádzaní Máriou a upierajúc náš pohľad na ňu: **to nás vedie k tomu, aby sme rástli v dôvere v Boha.**

Čo to znamená **dôverovať Bohu?** Zdá sa, že je to veľmi jednoduchá vec a v istom zmysle aj je, ale nie je to až tak "prirodzené". Všetci tí, ktorí žijú dospelý život v jeho rôznych fázach, zažili pokušenie a pravdepodobne realitu, že chceli byť "sebestační". Samo o sebe je to dobré, ale... stáva sa to zlým vtedy, keď naša "sebestačnosť" znamená, že chceme my

sami byť tými, ktorí riadia svoj život v tom zmysle, že sme presvedčení, že len my sami vieme, čo je najlepšie pre nás.

V tomto zmysle nám pápež František pripomenul, že je dôležité robiť to, čo urobil Sýrčan Naamán, keď chcel uzdraviť z malomocenstva. Musel súhlasiť s tým, že si vyzlečie brnenie a prepychové rúcho, ktoré mal na sebe, aby sa mohol kúpať v Jordáne, ako všetci ostatní. Naamán musel dôverovať prorokovi Elízeovi a musel odložiť svoju pýchu a

obliecť sa do pokory. Tak isto aj Samaritán, ktorý bol uzdravený a vedel sa vrátiť a poďakovať Ježišovi. Pán Ježiš je dôležitejší ako všetko ostatné, dokonca aj ako uzdravenie samo a plnenie pravidiel! (porov. František, kázeň pri kanonizácii sv. Jána Krstiteľa Scalabriniho a sv. Artemide Zattiho, 9. októbra 2022).

Dôvera v Boha by sa teda dala opísať ako hlboké (a stále rastúce) presvedčenie, že je to Boh, kto vie – lepšie ako ja! – čo je pre mňa dobré. To je veľmi ľahké povedať alebo napísať, ale vôbec to nie je ľahké žiť. Stačilo by preskúmať o čo prosíme Boha v našich prosbách. Čo si pre seba bežne žiadame od Boha? Napríklad, keď sa necítíme dobre, žiadame o zdravie, “aby som mu naďalej slúžil s radosťou”. OK: ale zastavil som sa na chvíľu, aby som si položil otázku, či je pre mňa dobré zdravie práve teraz naozaj absolútne to najlepšie? Určite, z ľudského hľadiska to je tak, ale je to aj z toho najdôležitejšieho hľadiska – z hľadiska nášho Otca?

Keď je milovaná osoba vážne chorá, modlíme sa, aby mohla znovu získať svoje zdravie. Ale čo ak jediný spôsob, ako môže byť táto osoba skutočne a úplne v Božom objatí, je prejsť touto chorobou – a zomrieť na ňu? Keby som to vedel, modlil by som sa stále za zdravie toho milovaného človeka? Alebo by som sa radšej nemodlil, aby sa Otcov sen o ňom mohol splniť, nech je to akokoľvek? Pretože najdôležitejšou vecou zo všetkého nie je mať zdravie alebo nie, ale dosiahnuť na konci pozemskej skúsenosti objatie Otca.

Ak skutočne dôverujem Bohu, môj pohľad sa zmení. To neznamená, že sa prestanem modliť za klasické potreby môjho života a života mojich blízkych a sveta, ale že sa naučím pridať ku každej modlitbe žiadosti myšlienku ako: “ak je to tvoj sen, Otče...”; “ak je to tvoja vôľa...”; “Modlím sa, aby bol N.N. uzdravený, ak mu to pomôže dostať sa k tebe navždy...” alebo niečo podobné. Modlitba prosby bez tohto veľmi dôležitého “dodatku” je koniec koncov trochu ako ísť k Otcovi ako k automatu, nie z nápojov, ale milosti! Moja modlitba je ako minca, ktorú doň vkladám. Ak milosť “nepríde”, tak sa mi začne zdať, že automat ma “okradol” o mincu, ktorú som do neho vhodil! Toto ale **nie** je Boh Ježiša Krista!

“Ach, tak potom je tento Boh, krutým Bohom!” Vôbec nie! Je to Boh, ktorý neváhal vstúpiť do tejto hry, pretože v Ježišovi, jeho Synovi, na kríži, nám ukazuje

že je Otec, blízky všetkým tým, ktorí trpia a ocitajú sa v ťažkostiach, a to spôsobmi, ktoré si my, ľudia, ani nevieme predstaviť. Vyžaduje si to však hlboký postoj dôvery a to je z hľadiska našej sebestačnosti ťažké.

Preto nás Ježiš žiada, aby sme sa stali deťmi!

V evanjeliu podľa Matúša 18,2-4 čítame túto známu scénu a Ježišove slová:

“Potom zavola k sebe dieťa, postavil ho medzi nich a povedal: „Veru, hovorím vám: Ak sa neobrátite a nebudete ako deti, nevojdete do nebeského kráľovstva. Kto sa teda poníži ako toto dieťa, ten je najväčší v nebeskom kráľovstve...”

Ide o to, aby sme sa “stali” deťmi a nie, aby sme “zostali” a alebo sa dokonca, prísne vzaté “stali” opäť deťmi. **Stávanie** sa znamená celoživotný proces rastu - ako každý skutočný duchovný proces. Len dospelý, ktorý sa zverí Otcovi skrze Ježiša v Duchu Svätom, sa môže “stať” dieťaťom... a hlavnou charakteristikou dieťaťa je, že dôveruje otcovi a mame. Je si taký istý ich láskou k nemu, že nepotrebuje nič iné: ani moc, ani postavenie, ani uznanie, ani “sebestačnosť”. Žiť ako dieťa vo svete tvrdej konkurencie nie je ľahké. Musíme byť dospelí a zároveň si zachovať srdce dieťaťa, srdce, ktoré spočíva v Bohu, ktoré sa odovzdáva Bohu. Bude naším obrancom. On je náš Otec, je verný. Často sa trápime, namiesto toho, aby sme sa mu s dôverou odovzdali (poznámka redakcie: voľná úprava slov spisovateľa Jacquesa Philippa).

Jeden priateľ mi raz opísal svoje dobrodružstvo z detstva. Mal 5 alebo 6 rokov, keď ako rodina išli na výlet do hôr. Bol to nádherný deň a aj veľmi únavný. Keď sa vracali späť k autu, bol nesmierne unavený. Pamätá si ako ho otec pevne držal za jednu ruku a za tú druhú ho vzala mama. Chlapec už ani nevedel, či kráča alebo letí... Napokon prišli šťastlivo k autu, chlapec sa usadil na zadnom sedadle a hlboko zaspal. Ešte veľa rokov po tejto udalosti môj priateľ používal tento príklad, aby opísal, čo je dôvera v Boha: je to ako kráčať po horskej ceste s dôverou, pretože ruky otca a mamy nás podopierajú a nikdy nám nedovolia spadnúť a ublížiť si ... Detinský obraz? Naopak: mocný obraz vo svojej jednoduchosti, pre nás dospelých, ktorí by sme chceli robiť všetko sami a máme zvyk obracať sa k Otcovi len vtedy, keď máme problémy.

Zdrojom tohto štýlu dôvery, modelom je sám **Ježiš**. V Liste Židom posvätný autor kladie na Ježišove pery tieto slová:

„Preto keď prichádza na svet, hovorí: „Nechcel si obeť ani dar, ale dal si mi telo. Nepáčili sa ti zápalné obety ani obety za hriech.“

Vtedy som povedal: Hľa, prichádzam - vo zvitku knihy je napísané o mne -, aby som plnil tvoju vôľu, Bože.“ (Heb 10:5-7)

Toto je kontext, v ktorom nás Písmo pozýva, aby sme si prečítali celé tajomstvo vtelenia (porov. Lukáš 2), čo je najhlbšie tajomstvo dôvery Syna v Otca a Otca v Syna. Ježiš neprichádza na svet preto, že by sa mu to určitým spôsobom “páčilo”, nie preto, aby si uvedomil, že je človekom, ani aby nám ukázal, aký je dobrý, ale aby konal **Otcovu vôľu**. To je základ postoja dôvery, ktorý dosiahne tú najvyššiu úroveň v Getsemany (Cfr. Lk 22,42 *“Otče, ak chceš, vezmi odo mňa tento kalich! No nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane”* a na kríži (Cfr. Lk 23,46, *“Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha”*.)

Samozrejme, tu vidíme, že je to postoj, ktorý potrebuje dlhý čas k tomu, aby sa stal pre nás prirodzeným... Je dôležité, aby sme sa nenechali odradiť, ak vidíme, že sme stále tak ďaleko od tohto ideálu.

Ak to všetko vezmeme ako pozadie opisu Vtelenia v druhej kapitole evanjelia podľa Lukáša, máme možnosť pochopiť hlboký zmysel tohto rastu a dovŕšenia, ktorý tu nachádzame naznačený. Ktovie, prečo prichádza k sčítaniu ľudu – a v dôsledku toho aj k ceste Jozefa a Márie do Betlehema – práve vtedy, keď je Mária vo vysokom štádiu tehotenstva a chystá sa rodiť? Nemohol Boh vybrať na tento pôrod lepší čas? A ako je možné, že nemohli nájsť nijaké miesto na prenocovanie? Áno, kvôli sčítaniu boli všetky hostince preplnené... A kto boli prví svedkovia narodenia? Museli to byť zrovna pastieri – podľa vtedajšej mentality pochybní ľudia (vždy znečistení prácou so zvieratami, povestní aj ako zlodeji...)?

Všimnime si, evanjelista Lukáš v tejto kapitole dvakrát opakuje vzhľadom na Máriu (v Lk 2,19 a Lk 2,51b) – *“Mária, zachovávala všetky tieto slová vo svojom srdci a premýšľala o nich.”* Tu je dôležitý pokyn, ktorý k nám prichádza práve od Márie, učiteľky, **aby sme boli ako dieťa**: v meditácii, tichej modlitbe. K tajomstvu Kristovej poslušnosti sa

môžeme priblížiť len týmto spôsobom: modlitbou.

Mária nám tiež ukazuje, ako prijať Božiu vôľu. Na konci správy o Zvestovaní Mária odpovedá: *“Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova”* (Lk 1,38). Táto odpoveď na nás urobí veľký dojem, lebo čo mohla Mária v tej chvíli vedieť, čo sa s ňou deje a bude diať. Určite toho veľa nebolo.

Koľko otázok jej v tej chvíli muselo prebehnúť myslou a srdcom... A koľko ďalších počas každodenného života, najmä počas 30 rokov v Nazarete, keď si určite položila otázku: *“Je toto naozaj Syn Boží? Toto moje dieťa, ktoré sa smeje a plače, ktoré spí a je, ktoré padá a odiera si kolená...? Tento chlapec, ktorého oči odrážajú jasnosť oblohy, ale ktorý nerobí vôbec nič zvláštne? Študuje ako všetci ostatní v synagóge a učí sa otcovmu remeslu? Tento mladý muž, ktorý má zjavne veľké srdce, ktoré miluje každého, ale nezdá sa, že by sa zaujímal o žiadne dievča v jeho veku? Čo s ním bude? Čo sa stane s týmto sľubom spred takmer tridsiatich rokov?”*

Napriek tomu Mária dôverovala a nechala ruku Božiu, aby ju podopierala počas “behu” celého jej života. Okamihov temnoty bolo určite veľa, ale Mária sa rozhodla, že nikdy neopustí tú ruku, ktorá sa jej zmocnila v ten deň, keď povedala svoje “áno”. A aby to dokázala, zvolila si postoj meditácie a tichej modlitby.

Jedným z najprivilegovanejších spôsobov Božieho zjavenia je tajomstvo Panny Márie. Je krásne vidieť, ako je dnes Mária prítomná v živote sveta. Ak sa jej zveríme, ak dovolíme, aby sme sa ňou vzdelávali, dáva nám prístup k pravému poznaniu Boha, pretože nás uvádza do hĺbín modlitby a autentickej **dôvery**. Ak sa úplne vložíme do jej rúk, vychováva nás a

oznamuje nám skutočné poznanie Boha (*poznámka redakcie: voľne podľa textu Jacquesa Philippa*).

Vo svetle Hesla na rok 2022, ktorým sme boli pozvaní, aby sme znovu objavili postavu svätého Františka Saleského z príležitosti 400. výročia jeho smrti môžeme nájsť niekoľko zaujímavých myšlienok práve o poslušnosti a dôvere v Boha. Samotný názov hesla je prevzatý z listu Františka sv. Jane Chantallovej. Presný bod hovorí:

*Ale ak máte veľmi rada modlitby, ktoré ste naznačili vyššie, nemeňte to, prosím vás, a ak sa vám zdá, že sa máte zrieknuť niečoho z toho, čo vám navrhujem, netrápte sa kvôli tomu, pretože pravidlo našej poslušnosti, ktoré vám píšem veľkými písmenami, je: **ROBTE VŠETKO Z LÁSKY, NIČ NASILU; JE LEPŠIE MILOVAŤ POSLUŠNOSŤ, AKO SA BÁŤ NEPOSLUŠNOSTI.** (List CCXXXIV. Barónke z Chantal, 14/10/1604, OEA XII, 359,)*

“Je lepšie milovať poslušnosť, ako sa báť neposlušnosti.” Tieto slová nám umožňujú nahliadnuť do prístupu Františka Saleského k téme poslušnosti. Funguje len v kontexte úplnej lásky a dôvery a nemôže byť založená na strachu z chýb. Bolo by to trochu ako rozhodnutie prestať behať alebo dokonca chodiť, zo strachu, že môžeme spadnúť!

Na tento účel František Saleský navrhuje najdôležitejšiu cestu modlitby, akou je komunikácia srdca k srdcu, srdca človeka, ktoré hovorí k Božiemu srdcu. Ten Boh, ktorý nie je len Bohom ľudského srdca, ale aj “priateľom ľudského srdca”. Preto skrze tento typ modlitby ide o lásku k Božej vôli, o to, aby sa tlkot nášho srdca zhodoval s tlkotom nášho Učiteľa, lebo modlitba nie je veľa premýšľať, ale veľa milovať... (porov. Á. Fernández Artime, **“Robte všetko pre lásku, nič pre silu” Strenna 2022** pp. 22-23).

Na osobnú modlitbu a meditáciu

- 1) V ktorých oblastiach svojho života mám tendenciu byť viac “sebestačný” alebo dokonca “sebasústredený” a ako to zosúladiť so svojim vzťahom k Bohu?
- 2) Aká je moja prosebná modlitba? Podľa akých kritérií prosím? Prosím vo svetle Božieho sna alebo len mojich snov? Objavujem, že ešte sú v mojej modlitbe chvíle, keď sa obraciam na Otca ako na “automat” milostí?
- 3) Kde sa nachádzam na mojej ceste stať sa dieťaťom? Ako som sa chytil Božej ruky, ktorá sa mi ponúka a ako sa jej držím?
- 4) Snažím sa napodobňovať Ježiša a založiť svoju dôveru na svojej voľbe poslušnosti Otcovej vôli? Ako?
- 5) Pouvažujem o Máriinej ľudskej ceste viery, od jej “fiat-staň sa” po Turíce.
- 6) Milujem poslušnosť alebo sa skôr bojím neposlušnosti? Som niekedy v pokušení prestať chodiť, aby som nespadol?
- 7) Je moja osobná modlitba vytvorená z ticha čoraz viac zážitkom môjho srdca, ktoré hovorí k Božiemu srdcu? Alebo je v nej ešte stále veľa “hluku” a je príliš veľa o mne a príliš málo o Ňom?

Mesačné predsavzatie

Pridám ku každej svojej prosbe vetu:

“ak je to tvoj sen, Otče...”; “ak je to tvoja vôľa...”

POZNAŤ JEDEN DRUHÉHO

ARTEMIDE ZATTI

ŽIVOT ÚPLNE ZASVÄTENÝ BOHU V SLUŽBE CHUDOBNÝM S APOŠTOLSKÝM SRDCOM DONA BOSCA

Artemide sa narodil v Borette (Reggio Emilia) 12. októbra 1880 ako tretí z 8 súrodencov, od otca Luigiho a matky Albiny. Chudobná rodina, ale bohatá na vieru a lásku. Rodina Zattiovcov, donútená chudobou, emigrovala začiatkom roku 1897 (Artemide mal 17 rokov) do Argentíny a usadila sa v Bahía Blanca. V Artemideho živote budú aj ďalšie "emigrácie": tá z Bahía Blanca do Viedmy, keď chorý na tuberkulózu cestoval na "Galere", keď sa zdalo, že všetky jeho sny sa rozplynuli; keď odchádza z nemocnice v San José do nemocnice Sant'Isidro na vozíku zdobenom kvetmi a pri tom sa spievajú piesne.

V Bahía Blanca mladý Artemide navštevoval farnosť vedenú saleziánmi, kde bol farárom don Carlo Cavalli. Artemide v ňom našiel otca a duchovného vodcu, ktorý ho viedol k saleziánskemu životu. Vo Viedme sa stretol s otcom Evasiom Garronom, ktorý ho pozval, aby sa modlil k Márii Pomocnici kresťanov, aby získal zdravie, ale tiež navrhol, aby dal sľub: "Ak ťa uzdraví, budeš sa celý život venovať týmto chorým". Artemide s radosťou dáva tento sľub a je zázračne uzdravený. Svoje prvé sľuby saleziána brata-koadjútora zložil 11. januára 1908 a svoju doživotnú profesiu 18. februára 1911 v presvedčení, že *"človek môže slúžiť Bohu ako kňaz aj ako obyčajný spolubrat: jedno i druhé je rovnako cenné, pokiaľ sme k tomu povolani a robíme to s láskou"*.

Nemocnica bude po celý jeho život miestom, kde bude deň čo deň cvičiť v láske a súcite milosrdného Samaritána. Keď budil chorých na oddeleniach, jeho charakteristickým pozdravom bolo: *"Dobré ráno".* *Nech žijú Ježiš, Jozef a Mária... Dýchate všetci?"*

Zvyčajne chodí do Viedmy oblečený v bielom plášti a s taškou na lieky. Jedna ruka na riadidlách a v druhej ruženec. Robí všetko zadarmo. Istý roľník, ktorý mu chcel vyjadriť svoju vďačnosť a nevedel, že je rehoľníkom mu povedal: *"Ďakujem vám veľmi pekne, pán Zatti, za všetko. Odchádzam od vás a pozdravte svoju manželku, hoci som nemal tú česť ju stretnúť..."*

"To som nemal ani ja" odpovedá Zatti a srdečne sa zasmieje.

Artemide Zatti miluje svojich pacientov, vidí v nich a slúži v nich samotnému Ježišovi. Jedného dňa povie zodpovednému za sklad šatstva: *"Pán Ježiš potrebuje zmeniť šaty..."* Zatti hľadá to najlepšie pre svojich pacientov, pretože *"nášmu Pánovi musíme dať to najlepšie."* Chudobné vidiecke dieťa potrebuje na svoje prvé prijímanie malé šaty a Artemis si pýta: *"Malé šaty pre nášho Pána."*

Vie, ako si podmaniť každého a svojím pokojom dokáže vyriešiť aj tie najchúlostivejšie situácie. Jeden z lekárov v nemocnici svedčil: *"Keď som videl pána Zattiho, moja nevera sa začala otriasať"* A iní zase: *"Verím v Boha, odkedy som stretol pána Zattiho."*

V komunite je to on, kto zvoní na zvonček, je to on, kto predchádza všetkým stretnutiam v komunite. Ako dobrý salezián vie, ako urobiť z radosť súčasťou svojej svätosti. Vždy sa pekne usmieva: takto ho zobrazujú všetky fotografie.

V roku 1950 spadol z rebríka a pri príležitosti tejto nehody sa objavili príznaky rakoviny, ktoré sám jasne diagnostikoval. Zomrel 15. marca 1951, obklopený láskou a vďačnosťou obyvateľstva Viedmy, ktorí ho od tej chvíle začali vzývať ako orodovníka u Boha. Kronika saleziánskeho kolégia vo Viedme uvádza tieto prorocké slová: *"O jedného brata menej doma a o jedného svätejšieho v nebi viac"*.

Zázrak pre kanonizáciu

Uznaný zázrak sa týka zázračného uzdravenia Filipínca Renata, ktorý bol v auguste 2016 zasiahnutý "pravou cerebelárnou ischemickou mozgovou príhodou, komplikovanou objemnou hemoragickou léziou". Kvôli zhoršeniu príznakov a výskytu ťažkostí s chôdzou bol hospitalizovaný. V

Poznať jeden druhého

nasledujúcich dňoch nedošlo k žiadnemu zlepšeniu, skutočne bol dezorientovaný a zmätený v jazyku, bol premiestnený na intenzívnu starostlivosť.

Brat Roberto, saleziánsky spoluadjutor, si uvedomil vážnu situáciu, začal sa v deň svojej hospitalizácie modliť počas komunitných večerov a prosiť o uzdravenie prostredníctvom príhovoru blahoslaveného Artemide Zattiho.

Následne neurochirurgická kontrola odporučila potrebu lekárskeho zásahu, ktorý však nebol pre chudobnú rodinu finančne možný. V dôsledku toho sa rodina rozhodla priviesť svojho príbuzného domov, aby mohol stráviť posledné dni svojho života so svojou rodinou. Umierajúci muž dostal pomazanie chorých a chcel, aby jeho rodinní príslušníci boli spolu s ním a mohol sa s nimi rozlúčiť.

Roberto pozval príbuzných, aby sa pripojili k modlitbe, pričom sa intenzívne odvolával na blahoslaveného Artemide Zattiho.

24. augusta 2016, napriek všetkým očakávaniam, si Renato odstránil hadičku a kyslík, zavolať príbuzných a povedal, že je v poriadku, len sa chce okúpať a najesť. Muž privezený domov na zomretie, po niekoľkých dňoch bol späť zdravý!

Tento zázrak potvrdzuje charizmu Artemide Zattiho, nazývaného **“príbuzný chudobných”**. V skutočnosti Artemide vo svojej nemocnici vo Viedne v Argentíne prijímal a pomáhal práve tým, ktorí nemali peniaze na lieky a pobyť v nemocnici.

Zázrak sa nestal len ako fyzické uzdravenie. Božia milosť sa v skutočnosti, zatiaľ čo uzdravuje telá, dotýka srdca a životov ľudí a obnovuje ich vo viere, vo vzťahoch, vo svedectve nového života.

Jedného dňa sa jeden z lekárov v nemocnici San José spýtal:

“Don Zatti, ste šťastný?” “Veľmi. A vy, doktor?” “Ja nie...” “Vidíte, šťastie, ktoré každý nosí v sebe. Buďte spokojní a spokojní s tým, čo máte, aj keby to bolo málo alebo nič: to je to, čo od nás Pán chce. O zvyšok sa postará on.”

Toto je želanie a posolstvo, ktoré dnes Artemide Zatti dáva každému z nás. Ako napísal v liste svojmu

otcovi Luigimu v roku 1908:

“Nebudem pri vás, aby som vymenoval milosti, o ktoré máte žiadať, dobre to viete. Iba jednu vám predkladám a to túto, že všetci môžeme milovať Boha a slúžiť mu na tomto svete a potom sa z neho tešiť navždy v ďalšom. Oh! Aké šťastie potom, byť všetci spolu, navždy, bez strachu, že sa znova oddelíme!... Ó, áno, musíte prosiť o túto milosť. A ak niekedy musíme niečo trpieť, trpezlivosť!... v nebi nájdeme odmenu, ak sme trpeli pre lásku k nášmu drahému Ježišovi a pamätajte na to, že utrpenia sú chvíľkové, ale potešenie je večné!”

Fr Pier Luigi Cameroni,
 generálny postulátor
 pre kauzy svätých saleziánskej rodiny.

“Dobré ráno”. Nech žijú Ježiš, Jozef a Mária... Dýchate všetci?”

ODOVZDAJ, DÔVERUJ A USMIEVAJ SA

LIST HLAVNÉHO REDSTAVENÉHO DONA ÁNGELA FERNÁNDEZA ARTIMEHO UKOTVENÝ V EUCHARISTII A MÁRII POMOCI KREŠŤANOV

**“Najsvätejšia Mária vždy konala ako naša Matka!”...
(don Bosch)**

Don Bosco považoval členov za “nábožných”: Svätý František Saleský učí, že “skutočná nábožnosť” súvisí s autentickou láskou, ktorú dostávame od Boha (milosť) a umožňuje nám reagovať na jeho dary (činná láska).

Sme skutočne “nábožní”, keď vykonávame každý skutok a každé dielo, od najmenšieho po najväčšieho, s odvahou a pripravení na úplne darovanie sa, každý podľa svojho povolania a poslania v Cirkvi.

Názov prvej kapitoly listu nám pripomína, že **Eucharistický kult a oddanosť Márii Nepoškvrnenej Pomocnici kresťanov sú základnými bodmi duchovnosti a života Združenia.**

Hlavný predstavený pokračuje:

“Kristus, ktorý dominuje v živote dona Bosca, je predovšetkým živý Ježiš prítomný v Eucharistii, Chlieb života, Syn Márie, Matky Božej a Matky Cirkvi. Don Bosco žil z tejto prítomnosti a v tejto prítomnosti.”

Od mladosti, aj vďaka výchove mamy Margity, sa na živote dona Bosca silne podieľala aj Mária. Don Bosco o nej povedal chlapcom:

“Najsvätejšia Panna Mária bola vždy našou Matkou! Veľkú oporu, mocnú zbraň proti nástrahám diabla máte, drahí mladí ľudia, vo svojej úcte k Najsvätejšej Panne.”

Mária nás uisťuje, že ak sme jej oddaní, zakryje nás svojím plášťom, naplní nás požehnaniami na tomto svete a bude na nás čakať v raji.

Preto je potrebné aj dnes oživiť cestu oddanosti, ktorá nám umožňuje mieriť vysoko, bez toho, aby sme zabúdali na korene svätosti a saleziánskej charizmy.

Cesta je určite namáhavá, spomaľovaná našimi slabosťami a našou krehkosťou, ale ako zdôrazňuje hlavný predstavený, Mária Pomocnica kresťanov nás vedie k Ježišovi svojim materinským sprostredkovaním. Je múdrou učiteľkou a sprevádza nás ako neustála sprievodkyňa pri plnení nášho poslania každý deň.

Andrea a Maria Adele Damiani

400. VÝROČIE SMRTI SVÄTÉHO FRANTIŠKA SALESKÉHO

PRIPRAVIL KLÁŠTOR NAVŠTÍVENIA MONCALIERI

MEDITÁCIE K RUŽENCU SO SVÄTÝM FRANTIŠKOM SALESKÝM

TAJOMSTVÁ RADOSTNÉHO RUŽENCA

- **V prvom tajomstve rozjímame nad anjelským zvestovaním Márii.** Z evanjelia podľa Lukáša (porov. Lk 1,26-37)

“Anjel jej povedal: “Neboj sa, Mária, našla si milosť u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu meno Ježiš. Mária povedala: “Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova.”

- Na meditáciu

Mária sa podriaďuje Bohu bez toho, aby stanovila akékoľvek podmienky, dáva sa a úplne sa odovzdáva do Božej vôle bez toho, aby si niečo vyhradila pre seba. Vďaka svojej dokonalej poslušnosti, vyjadreniu pokory a najväčšej lásky mohla privítať vo svojom lone večné Slovo Otca.

- Prošba

Ježiš, stal si sa pre nás človekom, daj, aby sme ťa privítali v našich srdciach a v našich životoch s rovnakou vierou ako Mária. Tebe sláva a láska naveky. **Amen.**

- **V prvom uvažujeme o Máriinej návšteve svätej Alžbety.** Z evanjelia podľa Lukáša (porov. Lk 1:39-56)

“V tých dňoch (po prijatí anjelovho zvestovania) sa Mária vydala na cestu a ponáhľala sa do istého judejského mesta v hornatom kraji. Vošla do Zachariášovho domu a pozdravila Alžbetu.”

- Na meditáciu

Mária sa ponáhľala k Alžbete pohnutá pokorou a láskou. Láska vskutku nikdy nie je nečinná a vytvára energiu a pracovitosť v srdciach, v ktorých prebýva. Blahoslavená Panna bola nielen plná lásky, ale nosiac vo svojom lone Toho, ktorý je celý Láska, sama sa láskou stala. Mária žila v neustálych skutkoch lásky

nielen k Bohu, ale aj k svojmu blížnemu, ktorému vrúcne priala spásu a všetko požehnanie.

- Prošba

Ježiš, naša spása a zdroj radosti, daj, aby sme boli poslušní vnuknutiam Ducha Svätého a aby sme ti boli k dispozícii a prinášali ťa k našim bratom a sestrám. Tebe sláva a láska naveky. **Amen.**

- **V prvom tajomstve uvažujeme o narodení Ježiša v Betleheme.** Z evanjelia podľa Lukáša (porov. Lk 2,1-21)

“Kým tam boli, nadišiel jej čas pôrodu. I porodila svojho prvorodeného syna, zavinula ho do plienok a uložila do jasiel’... anjel im povedal: “Nebojte sa. Zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude patriť všetkým ľuďom: Dnes sa vám v Dávidovom meste narodil Spasiteľ, Kristus Pán.”

- Na meditáciu

Boh vstúpil s nami do takej jednoty, ktorá prevyšuje všetko naše porozumenie, do nerozlučnej a nekonečnej jednoty. Všetko do nás vložil a takpovediac spojil svoju veľkosť, aby ju vyformoval do tvaru našej malosti. On, ktorý bol od večnosti Bohom, bude teraz tiež človekom na večnosť. A prečo prijal tento nežný a milý stav malého dieťaťa, ak nie preto, aby v nás vzbudil lásku plnú dôvery a odovzdania sa jemu, plnému lásky? Boh sa ponížil, a tí, ktorí sa ponížia vidia ho zblížša.

- Prošba

Ježišu, narodený pre nás, daj, aby sme sa ti klaňali a odovzdali sa tebe, nášmu jedinému Spasiteľovi. Tebe sláva a láska naveky. **Amen.**

400. výročie smrti svätého Františka Saleského

- **V prvom tajomstve rozjímame o Ježišovi, ktorý bol obetovaný v chráme.** Z evanjelia podľa Lukáša (porov. Lk 2,22-35)

“Keď boli ukončené dni očisťovania, Jozef a Mária priviedli dieťa Ježiša do chrámu, aby ho obetovali Pánovi podľa zákona. Simeon ho vzal do náručia a velebil Boha.”

- Na meditáciu

Ježiš je vzatý do chrámu, aby bol obetovaný svojmu Otcovi ako dokonalá obeť vo vznešenom skutku pokory a poslušnosti. Šťastní sú tí, ktorí sa naučili obetovať seba a všetky svoje skutky Bohu v jednote so Spasiteľom! Simeon ho víta a berie do náručia. Privítajme ho tiež: na našich perách, aby sme ho hlásali svetu, v náručí, aby sme činili dobro, na pleciach, aby sme niesli jeho jarmo.

- Prosba

Ježiš, obetovaný Otcovi, udeľ nám, aby sme tak ako Mária, zjednotili naše životy s tvou obetou za spásu sveta. Tebe sláva a láska naveky. **Amen.**

- **V prvom tajomstve rozjímame o Ježišovi, ktorý bol nájdený v chráme.** Z evanjelia podľa Lukáša (porov. Lk 2:41-52)

“Jozef a Mária, ktorí ho nenašli v sprievode, sa vrátili do Jeruzalema, aby ho hľadali. Našli ho v chráme sedieť medzi učiteľmi... Jeho matka si uchovávala všetky tieto veci vo svojom srdci.”

- Na meditáciu

Mária a Jozef sa nemôžu zastaviť medzi príbuznými a priateľmi, ale vo svojom zármutku naďalej hľadajú jediný objekt svojej lásky a nemôžu nájsť pokoj, kým ho nenájdu. Takže tí, ktorí skutočne milujú Boha, sa nikdy neunavia hľadať Ho a Jeho Najsvätejšiu vôľu a nezastavujú sa pred stvoreniami ani pred uspokojením, ktoré môžu ponúknuť, ale nie sú spokojní, kým sa s Ním nezjednotia.

- Prosba

Ježišu, nájdený v chráme, daj, aby sme ťa vždy hľadali, teba, pravú múdrosť. Tebe sláva a láska naveky. **Amen.**

Z MILOSTI, KTORÁ BOLA UDELENÁ

ZÁSAH MÁRIE POMOCNICE VO VÝCHODNOM TIMORE “DOSŤ, DOSŤ. VRÁŤTE SA DOMOV!”

SVEDECTVO DONA ANDREWA WONGA, SDB - 4. SEPTEMBRA 1999

Bolo to 4. septembra 1999, pred 23 rokmi, vo Východnom Timore, kde máme náš provinciálny dom, odbornú školu, detský domov, v hlavnom meste krajiny, v Dili... Bol to posledný mesiac vojny medzi Indonéziou a Východným Timorom.

Mnoho domov a škôl i vládnych budov, bolo zničených. Aj mnoho ľudí bolo zabitých. Dodávky elektriky boli prerušené. Náš dom sa stal útočiskom pre našich farníkov a iných Timorčanov z rôznych častí hlavného mesta. V našom veľkom komplexe nás bolo asi 10 000 ľudí.

V to isté ráno 4. septembra za mnou prišiel vojak indonézskej armády a povedal mi, že v noci na nás

všetkých zaútočí skupina armádnych špeciálnych síl a všetkých nás pozabijajú. Tento vojak bol môj priateľ, ktorý sa so mnou občas stretol, aby sa so mnou porozprával. Spýtal som sa ho, prečo nás chcú zabiť? Povedal, že dôvodom bolo, že sme v našom dome privítali niekoľko mužov, ktorých vojaci hľadali, lebo boli spojení s timorskými partizánmi.

Jeho posledné slová boli: **“Otče, musíš sa chrániť všetkými možnými prostriedkami. Táto skupina špeciálnych síl je krutá a všetkých vás pozabijajú.”** Odišiel a ja som ho odvtedy nikdy nevidel.

Zvolali sme hlavy rodín, aby sme prediskutovali, ako by sme sa mohli brániť. Muži hovorili, že majú

Z milosti, ktorá bola udelená

mačety, oštepky. Ale čo môžu tieto veci robiť s vojakmi, ktorí majú ťažké zbrane a granáty? Nakoniec sme sa všetci dohodli, že my kňazi, štyria saleziáni kňazi a salezián koadjutor, budeme rokovať, keď prídu vojaci. Otvoríme železnú bránu a budeme rokovať s vojakmi.

Ostatní sa od nás vzdialia a budú sledovať, čo sa stane. Keď nás budú vidieť stáť a rozprávať sa s vojakmi, môžu zostať pokojne na mieste. Keď zbadajú, že nás zabíjajú, potom treba utekať a preliezať múry nášho pozemku a utekať do neďalekých kopcov. Toto rozhodnutie všetci prijali.

Celé popoludnie sme strávili stavaním schodov pri plote, aby aj starší ľudia, deti a ženy mohli ľahko prejsť cez plot a utekať do kopcov v prípade neúspechu v rokovaní. O 18:00 direktor našej komunity zhromaždil všetkých ľudí a dal všeobecné rozhréšenie. Na individuálne spovedanie nebol čas.

Každý cítil napätie v dome. Naďalej sme uisťovali ľudí, aby boli pokojní. V hĺbke duše som si bol istý, že zomrieme a že rokovania sa ani neuskutočnia. Ale naďalej som ľudí uisťoval, že sme v bezpečí a že by sme sa mali naďalej modliť. Na chvíľu sme odhalili Najsvätejšiu sviatosť a potom sme Eucharistiu ukryli na bezpečnom mieste v kláštore.

Okolo polnoci sme s direktorom mali službu a čakali sme na príchod vojakov. Ostatní niekde spali. Zrazu sme začuli prichádzajúce vojenské nákladné autá a vojakov, ktorí vyskočili z nákladných vozidiel a bežali k našej bráne. Akcia bola veľmi rýchla. A skôr ako sme stihli otvoriť našu železnú bránu podľa plánu, vojaci začali strieľať na bránu.

Náraz guľiek, ktoré zasiahli našu železnú bránu, bol taký silný, že sme s direktorom padli na zem bez toho, aby sme bránu otvorili. Myslel som si, že som bol zasiahnutý, ale keď som sa dotkol svojho tela, nebola tam žiadna krv. Bol som stále nažive. Pozrel som sa na direktora. Aj on ležal na zemi, ale bez krvi.

Obaja sme boli stále nažive.

Potom hodili cez bránu granát. Padol mi priamo pred hlavu, ale nevybuchol.

Ostatní videli, čo sa deje. Nebolo to podľa našich plánov. Brána bola zatvorená. Ale boli sme na zemi a

“...vzdali sme
vďaku Bohu
za zásah našej
nebeskej Matky...”

tak nastal veľký zmätok. Vojaci stále strieľali. Všetci plakali a nikto sa nemohol pohnúť ani utiecť kvôli veľkému strachu a zmätku. Bol tam úplný chaos.

Zrazu sme počuli, všetci sme z brány počuli ženský hlas. Bol to jednoduchý hlas, dostatočne hlasný na to, aby to počuli mnohí z nás, ktorí sme stáli blízko brány. Povedal: **“Dost, dost, chodte domov!”** Samozrejme, slová boli v jazyku vojakov, čo je indonézsky jazyk. V tom čase sme všetci poznali indonézsky jazyk.

Verte tomu alebo nie, zrazu sa chaos zastavil. Vojaci prestali bežať smerom k nášmu domu. Nemohli otvoriť bránu. A potom sme počuli, ako odchádzajú vojenské nákladné vozidlá. Ľudia prestali kričať a plakať. Zrazu nastal nevysvetliteľný pokoj a ticho.

Keď som stál na zemi, pozrel som sa na direktora a povedal som: **“Vďaka Bohu, sestry Uršulínky nás zachránili a zabránili indonézskym vojakom, aby nás zabili.”**

Pre vašu informáciu, Uršulínske sestry boli indonézske a zostali vo svojom kláštore. Oni sa nezhrmáždili s nami, keď sme plánovali veci. Povedal som direktorovi, že musíme vstať a ísť do ich kláštora, aby sme im poďakovali.

Povedal mi, že je lepšie počkať do nasledujúceho rána. Všetci sme boli unavení, vystrašení, šokovaní a bolo lepšie spať až do rána. Boli tri hodiny ráno.

Okolo šiestej ráno, 5. septembra, sme s direktorom utekali do kláštora sestier Uršulínok. Keď sme otvorili bránu, uvideli sme všetky guľky na zemi. Keď sme dorazili do kláštora, požiadali sme o rozhovor

Z milosti, ktorá bola udelená

so sestrami, aby sme im poďakovali za to, že nás v tú noc zachránili.

Sestry boli také prekvapené a takmer začali plakať. Jedna sestra povedala: *“Otče, včera v noci sme sa báli, tak sme spolu zostali v našej izbe.”* Počuli sme aj hlas. *Nebol to náš hlas. Nebol to náš hlas.”*

S direktorom sme v slzách padli na kolena **a ďakovali Bohu za zásah našej nebeskej Matky. Verili sme, že to bola Panna Mária, ktorá zastavila vojakov a zachránila nás pred masakrom.**

Fr. Andrew Wong, SDB

RODINNÉ SPRÁVY

Indonézia: Prísľuby deviatich členov ADMY

Jakarta, Indonézia - September 2022

24. septembra v kaplnke saleziánskej provinciálnej komunity Sunter, na severe Jakarty, deväť členov Združenia Márie Pomoci kresťanom (ADMA) zložilo svoj prísľub. Eucharistickému sláveniu predsedal fr. Lino Belo, vikár viceprovincie “San Luigi Versiglia” v Indonézii (INA).

Sicília, Calatabiano: Prevé Útočisko.

V pondelok 17. októbra sa opäť začala duchovná obnova pre ADMA Calatabiano v kapucínskom kláštore Piedimonte Etneo!

Pod vedením farára, don Salvatore Sinitò, sme sa modlili a meditovali na tému *“Počúvanie Slova Božieho: Mária si vybrala tú najlepšiu časť”*

Filipíny: 40. Národné stretnutie ADMY

Filipínske združenie Márie Pomocnice kresťanov (ADMA) oslavuje svoju 40. Národnú konferenciu, ktorá sa konala 15. októbra 2022 v Národnej svätyni Márie Pomocnice kresťanov v meste Paranaque. Téma tohtoročnej oslavy "ADMA, žiť saleziánskym spôsobom a slúžiť s láskou" bola inšpirovaná spomienkou na 400. výročie úmrtia svätého Františka Saleského a podnietila členov ADMY, *aby sa zaviazali neustále milovať, žiť a slúžiť*

druhým, pričom ich vzorom a sprievodcom je Matka Mária. Hostujúcim rečníkom bol don Nestor Impelido, SDB, bývalý národný delegát ADMA a duchovný animátor severnej provincie Filipín (FIN).

Na národnej konferencii sa zúčastnilo asi 200 členov Združenia ADMA, ktorí pochádzajú z osemnástich spoločenstiev, ktoré sú aktívne prítomné na rôznych miestach v krajine. Okrem toho, vďaka podpore dona Godofreda Atienzu, SDB, delegáta saleziánskej rodiny a delegáta ADMA južnej provincie Filipín (FIS), traja (3) členovia ADMA FIS spolu s donom Rooney Johnom Undarom, SDB, sa mohli zúčastniť národného konventu.

PROSÍME VŠETKÝCH, ABY NÁM ZASLALI ČLÁNOK, FOTO ZO STRETNUTIA FORMÁCIE, PRIPOMIENKY 24. MÁRIJ POMOCI KRESŤANOV, VYKONÁVANEJ DOBROVOLNÍCKU ČINNOSŤ. Článok (formát .doc, max. 1200 znakov bez medzier) a maximálne 2 fotografie (digitálny formát .jpg a šírka najmenej 1000 px) s názvom a/alebo stručným popisom je potrebné zaslať na adresu adma@admadonbosco.org. V predmete e-mailu „Rodinné udalosti“ a v texte je potrebné uviesť údaje o autorovi (meno, priezvisko, miesto výstrelu, príslušnosť Adma, mesto, krajina). *Odoslaním automaticky oprávňujete Adma na spracovanie, publikovanie, aj čiastočné, a zverejnenie článku a fotografií v akejkoľvek forme. Obrázky môžu byť podľa uváženia redakcie zverejnené na webovej stránke www.admadonbosco.org, a/alebo na iných webových stránkach Adma spolu s popisom.*